

Amerika, 1988

Western experience in 'The Land of the Free'.

'Western Experience' luidt de titel van de brochure van VTB. Vorig jaar in Sri Lanka vroegen verschillende deelnemers aan onze reisleader Harry wanneer VTB eens een jeugdreis naar Amerika zou organiseren, uiteraard bestemd voor een democratische jongerenbeurs. VTB heeft de spreekwoordelijke daad bij het woord gevoegd, en in Zaventem is het op 16 juli 1988 een blij weerzien met vrienden van vorig jaar, maar ook een even prettige kennismaking met nieuwe reisgenoten. De verwachtingen zijn bij iedereen hoog gespannen. Wat mij opvalt is wel het grote verschil in leeftijd onder mijn reisgenoten. Van een 'jeugdreis' is hier absoluut geen sprake meer, maar 'who cares?', zolang de ouderen onder ons jong van hart en geest blijven zal het best een leuke reis worden.

California, the sunshine state!

Een comfortabele British Airways-lijnvlucht brengt ons in geen tijd in Los Angeles. Alle buitenlanders worden hier, via een groot spandoek, door de

president himself hartelijk welkom geheten in het beloofde land, ' the land of opportunities'.

Eens in de aankomsthal blijft van dat hartelijk welkom niet veel meer overeind. Eindeloze wachtrijen om via stuurs kijkende controleurs de paspoortcontrole te trotseren. Stuk voor stuk hebben deze, hoofdzakelijk vrouwelijke, controleurs de nacht ervoor slecht geslapen, denk ik. Het staat werkelijk op hun gezicht te lezen. En traag dat het vooruit gaat. Mensen.., nog nergens anders zoiets meegemaakt, zelfs niet in een minder ontwikkeld land.

Als klap op de vuurpijl loopt er langs de rij wachtenden een snuffelende hond, zo van het worstachtige type. En wat denk je, net naast mijn bagage houdt die worst halt, en begint te blaffen. Ik dacht eerst dat hij zijn behoefte tegen mijn tas wou doen, en had mijn rechtersvoet reeds in aanslag om er binnen de kortste keren een 'vliegende worst' van te maken. Ik kon mij nog net inhouden, want onmiddellijk werd ik aangesproken door een al even vriendelijk kijkende 'zwervende' controleur. De hond bleek op zoek te zijn naar alle vormen en soorten van fruit, waarvan import ten strengste is verboden. Toeval wil dat ik nog juist een appel (voor de dorst) in mijn handbagage meegenomen had. Ik moest die toch wel afgeven zeker, en kreeg daarbij nog een rode streep op mijn inklaringsdocument, waarop ik op mijn communiezieltje verklaard had geen fruit in California binnen te brengen. Daar gaat mijn communiezieltje nog maar eens. Gelukkig ben ik zonder veel verdere problemen door de paspoortcontrole geraakt. In gedachten nog steeds bij de zwerper en zijn worst , die waarschijnlijk nu lachend mijn smakelijke Belgische appel aan het verorberen zijn, kom ik aan bij het luxueuze Airport Hilton and Towers hotel, waar wij onze eerste nacht zullen doorbrengen.

Karl Heinz en Henk

Kennismaking met de ' Grijze Hond'

De dag daarop is het reeds vroeg uit de veren. Een verre rit staat ons te wachten, net als iedere dag het geval zal zijn trouwens. We maken kennis met Karl Heinz en Henk. Karl Heinz (onze chauffeur) is een Duitser die al sinds mensenheugenis in Amerika woont. Henk (onze gids, die door ons vanaf de eerste dag reeds 'cowboy Henk' genoemd wordt) is een Nederlander die eveneens al een tijdje in dit land verblijft. Onze derde vaste metgezel voor de volgende dagen is een prachtige Greyhound-bus (grijze hond), die ons op een luxueuze manier van de vele duizenden kilometers zal laten genieten.

Onze tocht begint in Los Angeles en loopt noordwaarts, via de Highway 1, richting Monterey. De Highway 1, die pal langs de kust van de Stille Oceaan

loopt, wordt terecht één van de mooiste autosnelwegen van Amerika genoemd. De vergezichten zijn heel spectaculair en enkele adembenemend hoge en mooie bruggen zorgen voor een schitterend decor. We houden even halt in het dorpje Carmel. Dit dorpje is vooral gekend omdat niemand minder

The Lonely Cypress

dan Clint Eastwood hier enige tijd burgemeester is geweest. Het is er nu vooral een toeristische trekpleister, met verschillende mooie shopping areas. Clint hebben we niet gezien trouwens.

Via de Carmel Gate voert onze Greyhound ons dan langzaam langs één van de meest bekende wegen van Amerika, namelijk de 17-Mile Drive. Vooral langzaam rijden, aangezien zich hier de meest luxueuze huizen bevinden van deze streek, onder andere het kasteel van krantenmagnaat William Randolph Hearst. Dit lijkt op het eerste zicht niet zo groots te zijn, tot we merken dat we slechts de portierswoning in beeld hebben. Het eigenlijke

kasteel ligt erachter, en is bombastisch, Amerikaans groot. Enkele van de huizen (of kastelen), schijnen zelfs een verwarmingssysteem in de, van nature uit koude, oceaan aangebracht te hebben. Zo kunnen de bewoners in lekker warm zeewater in natuurlijke omgeving zwemmen. Absurd? Helemaal niet, we zijn hier immers in Amerika, het land van onbegrensde mogelijkheden.

De grootste bezienswaardigheid van 17-Mile Drive is dan weer heel mooi door de eenvoud ervan. Lonely Cypress is een op de klippen alleenstaande pijnboom, die een prachtige vorm heeft en al honderden jaren oud blijkt te zijn. Mooi door zijn eenvoud, midden deze van luxe uitpuilende omgeving.

Iets verderop weer een totaal andere verrassing : hele kolonies zeehonden, bijna binnen handbereik. Een prachtig zicht om deze dieren, die de meesten onder ons slechts in de zoo of circus hebben gezien, in volle vrijheid te kunnen bewonderen.

Cable car in San Francisco

Flower power

Stilaan bereiken we het doel van vandaag : San Francisco. "If you go to San Francisco, be sure to wear some flowers in your hair", remember the sixties?

We nemen onze intrek in het mondaine Le Meridien, eigenlijk iets te luxueus voor mijn schamele beurs. De dag daarop volgt eerst een stukje georganiseerde rondrit, maar het grootste gedeelte van de dag zijn we gelukkig vrij. Dit is de beste manier om de stad beter te leren kennen.

Persoonlijk vind ik de, van de talrijke aardshokken die San Francisco reeds gekend heeft gespaard

gebleven, Venetian Houses het mooist. Deze iets hogerop gelegen huisjes zijn stuk voor stuk prachtig gerestaureerd en steken heel schril en schilderachtig af tegen de achtergrond van wolkenkrabbers en de oceaan.

De stad San Francisco is opgebouwd tegen de hellingen van meer dan 40 heuvels, en is één van de belangrijkste financiële handelscentra van de Amerikaanse Westkust. Het is een smeltkroes van verschillende rassen : 45%

Fishermans Wharf

van de bevolking is blank, 21% Aziatisch, 12% zwart, 12% Spaans. Het klimaat van 'Frisco', zoals de stad in de volksmond genoemd wordt, is een mild zeeklimaat. De temperatuur komt er zelden boven de 24grC, en onder de 4grC. Deze stijgt echter heel snel zodra men de koele kuststreek verlaat en verder landinwaarts trekt.

Het leukste en meest pittoreske transportmiddel zijn de cable cars, kabeltrams die de sterke hellingen van de straten van Frisco met verbazend gemak op- en afrijden. Een heel ingenieus mechanisme van ondergronds bewegende

kabels zorgt ervoor dat deze trams hellingen van wel 20% probleemloos overwinnen. Deze cable cars brengen mij in geen tijd naar de haven, en de wereldberoemde baai van San Francisco met de Golden Gate Bridge, het gevangenseiland Alcatraz en uiteraard Fishermans Wharf.

China Town

Over de Golden Gate Bridge zegt men dat je geluk moet hebben om ze te zien te krijgen. Ze bevindt zich immers bijna steeds in een dikke mist. Vandaag is het niet anders. Ik kan met moeite een stuk van één van de reusachtige rode spankabels zien, waaraan deze drie kilometer lange hangbrug is opgehangen. Interessant detail is dat er constant een ploeg schilders bezig is om de ongeveer 38000 liter rode verf per jaar aan te brengen. Een luguber detail is dat reeds meer dan 700 mensen zelfmoord hebben gepleegd, door van de brug in het ijskoude sterk stromende water te springen.

Het legendarische gevangenseiland Alcatraz is wel te zien. Op dit eiland was tot 1963 de meest beruchte, zwaar bewaakte, federale strafgevangenis gevestigd. Wereldberuchte grootheden (of laagheden?) hebben hier gevangen gezeten. De meest bekende onder hen waren Al Capone, Robert Stroud (the birdman of Alcatraz), en George 'machine gun' Kelly. Deze gevangenis was berucht omwille van het feit dat er geen enkele poging om uit deze gevangenis te ontsnappen gelukt zou zijn. Alcatraz is nu een museum en via een boot is het meermaals daags te bereiken.

Fishermans Wharf is dé trekpleister van San Francisco. Het wordt door zowat 85% van de toeristen bezocht. De sfeer is er uniek. Je kan er krabben en garnalen, zo uit de zee, op je bord geserveerd krijgen. Verder gonst het er van de gezelligheid. Artiesten, muzikanten en clowns proberen er een centje bij te verdienen, en spreiden soms verbazingwekkende kunstjes tentoon, om de bezoekers naar hun kleine standje te lokken.

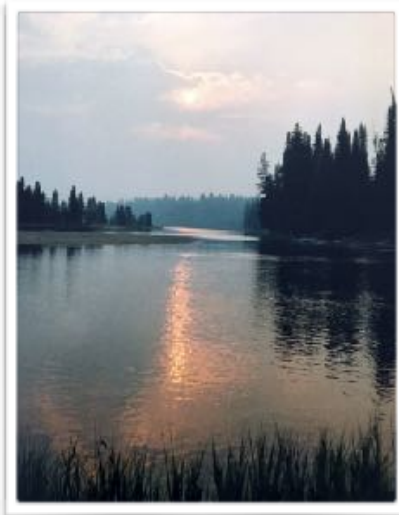
De geslaagde dag wordt afgesloten met een lekker diner in een typisch restaurantje in China Town, gevolgd door een bezoek aan enkele wereldberoemde hotels, zoals Fairmont View (uit de televisieserie 'Hotel') en Hyatt Regency (oa. uit de film High Anxiety met Mel Brooks).

Joshua trees

Lost in the middle of nowhere

Zonsopgang in Yellowstone

Gokken geblazen !

Het is gisteren nogal laat geworden, en de cocktails zijn aan een gezapig tempo binnen gevloeid, wat bij enkelen onder ons duidelijk nog op het gezicht te lezen staat. Geen gezeur of gelanterfant echter, onze 'Grijze Hond' vervolgt meedogenloos zijn weg.

Via Sacramento, de hoofdstad van California, verlaten we stilaan deze staat, en rijden via de schitterende bergen van de Sierra de staat Nevada binnen. Onze volgende overnachtingsplaats bevindt zich aan de boorden van Lake Tahoe. Dit 520 km² grote meer is helemaal door prachtige naaldbossen omringd. Het meer ligt slechts voor een klein deel in de staat Nevada, en voor het grootste deel in de staat California. Het Nevada-deel wordt echter het drukst bezocht.

In de toeristische brochure over Nevada lees ik : ' Nevada's got it, so come and get it '. Er wordt hier vooral gedoeld op de gokparadijzen die deze staat rijk is. Lake Tahoe is er één van. Gokken is immers toegelaten in de staat Nevada , vandaar dat de gokkerstentent als paddestoelen overal uit de grond lijken te rijzen. Aan 'kabouterijtjes' om in deze 'paddestoelen' hun zuurverdiende centjes te verspelen is er duidelijk geen gebrek. Het krioelt er van de toeristen, waaronder zelfs enkele Vlamingen.

We brengen een groot deel van de dag door aan één van de mooie stranden, en het grootste deel van de nacht in de verschillende casino's. Resultaat : geld kwijt, en weer een houten kop 's anderendaags. Weer toont onze Greyhound geen greintje medelijden en bezoeken we Carson city, de hoofdstad van Nevada.

Deze stad is genoemd naar één van de beroemdste figuren uit het Wilde Westen : 'Kit Carson'. Het meest opvallende aan dit stadje is het stadhuis, waarvan het dak helemaal met zilver is bekleed, letterlijk een 'schitterend' gezicht.

Reno is de volgende halte. Deze stad is, na Las Vegas, het grootste gokparadijs van Amerika, en kent talrijke hotels, annex casino. En wij maar weer enkele dollars verspelen, het wordt een echte verslaving. Leuke anekdote van Reno, en dit tot ongenoegen van zijn inwoners, is het feit dat in deze stad het grootste aantal echtscheidingen plaatsvindt. Geen reputatie om fier over te zijn..

Het landschap wordt nu heel dor. Via woestijn en bergen belanden we in hotel Holiday Inn in Elko, werkelijk 'the middle of nowhere ' of zoals ze in de Vlaanders zeggen ' het hol van Pluto '.

Op zoek naar Yogi bear

De volgende morgen eens voor de verandering fris en monter uit bed gestapt. Niet moeilijk, er viel in dit nest helemaal niets te beleven. We verlaten Nevada en komen in de staat Idaho. Doel : bezoek aan, en verblijf in het majestueuze Yellowstone National Park.

Kudde bizons op stap in Yellowstone

'Old Faithful'

Salt Lake City

Bryce Canyon

We logeren er in echte blokhutten, compleet met huisdieren, 'badgers', een soort knaagdier dat zich overal doorheen knaagt, en onze kamergenoten worden voor de volgende twee nachten die wij hier doorbrengen.

Vroeg uit de veren om op tijd te zijn voor de wondermooie zonsopgang over Yellowstone. Het is mysterieus stil in het park, tot we plots een hele kudde bizons op slechts enkele meter afstand traag en statig zien voorbijtrekken, op zoek naar mals en sappig grasland. Een fantastisch gezicht. Even later een zwervende coyote, en veel, heel veel reuzengrote herten die, door onze aanwezigheid verstoord, angstig de bossen invluchten. Vooral de frisse heerlijke morgengeur blijft mij bij. 'Morgenstond heeft goud in de mond', maar volgens mij ook in de neus en de oren, dat heb ik hier in Yellowstone geleerd.

De volgende uren brengen wij door in het enorm uitgestrekte park. Indrukwekkend zijn de verschillende watervallen en de reusachtige geysers en heetwaterbronnen. Old Faithful is de bekendste geysers. Dit wonder van de natuur spuit om het uur tientallen meters hoge stoom uit zijn krater, een indrukwekkend zicht dat ieder uur vele bezoekers lokt.

In een park waar zovele bezoekers rondrijden, en waar de temperatuur in de zomer warm tot heet is, zijn bosbranden haast onvermijdelijk. Dit jaar vormt hierop geen uitzondering. Niet ver van ons zien we talrijke brandhaarden oplaaien, en door de brandweer worden we verplicht om een andere, veiliger route te nemen dan diegene die we eerst gepland hebben. Jammer, maar helaas, we moeten ons bezoek aan dit wondermooie park voortijdig afbreken en rijden naar Salt Lake City in de staat Utah.

Salt Lake City is de pleisterplaats van de Mormonen, en het toeval wil dat morgen de grote jaarlijkse herdenkingsfestiviteiten gehouden worden. Het hoogtepunt hiervan is een indrukwekkende optocht. Om een goed plaatsje te bemachtigen kamperen de toeschouwers gewoon langs de omloop. Ik geraak met enkelen onder hen in gesprek, en het wordt best een gezellige avond. Jammer dat we voor de optocht niet kunnen blijven, maar het onverbiddelijke reisschema is heilig voor onze Karl Heinz en Henk, en met enige spijt in het hart moet ik volgens mij veel te vroeg afscheid nemen van deze gezellige stad.

Een wonder van de natuur

Bryce Canyon is de volgende stop. Schitterend gewoon, het mooiste stukje natuurschoon wat ik al ooit heb mogen aanschouwen. Naarmate de zon draait veranderen ook de prachtige goudbruine kleuren van de rotsen. Ik raak er niet op uitgekeken en voor ik het weet heb ik een heel

Las Vegas

Met een vliegtuigje boven de Grand Canyon

filmrolletje enkel aan dit wonder van de natuur opgebruikt, zo adembenemend mooi is het hier.

Via het ook heel mooie Zion National Park bereiken we laat in de avond 'the place to be': Las Vegas, the city that never sleeps. En wij dus ook niet. Om het kort te houden: veel gekeken, spotgoedkoop gegeten en gedronken, veel geld gewonnen, en later op de avond allemaal opnieuw verloren. Einde verhaal in een notendop over Las Vegas. En bovendien: 'What happens in Vegas, stays in Vegas'. Je moet er gewoon eens komen om te kunnen geloven wat je ziet. En dit midden in de dorre desolate woestijn. Daarvoor moet je in Amerika zijn.

Relax in de woestijn

Van al dat rond hotsen en leven aan een heel hoog tempo raakt een mens ooit eens doodmoe. Een ontspannen vliegtuigreisje boven de Grand Canyon zou een leuke afwisseling kunnen zijn, althans zo dachten wij. De piloot van het kleine toestel denkt er duidelijk anders over. Hij probeert zijn passagiers waar voor hun geld te bieden, en maakt tijdens iedere vlucht zijn reputatie van stuntpiloot meer dan waar. Gevolg: enkele van de passagiers weten plots waarvoor het kleine papieren zakje voor hen op de zetel dient, en maken er dan ook gretig gebruik van. Ik vind de vlucht boven de indrukwekkende Grand Canyon ronduit schitterend, vooral omdat ik een tijdje zelf de stuurknuppel mag hanteren. Een ervaring om nooit te vergeten.

Het vliegtuigreisje heeft voor de meesten dus niet de ontspanning geboden die ze ervan verwacht hadden. Bleekjes verlaten ze het toestel, het gevulde zakje ergens onopvallend deponerend. Geen nood, de volgende dag logeren wij in het super de luxe Gold Canyon Resort, een midden in de woestijn van

Arizona gelegen ranch. Luieren aan, en in het zwembad, paardrijden, een partijtje golf tussen de cactussen (onze golfballen zitten er volgens mij nu nog steeds in vastgeklemd), kortom, zalig 'dolce far niente' in een rustige, hete omgeving. De batterijen even opladen voor de drukke dagen die ons nog te wachten staan.

Walt Disney

Bezoek aan Walt Disney

Via een omweg komen we terug aan in California. Het mondaine Palm Springs is een ideale plaats voor de dames van ons gezelschap om de onvermijdelijke inkopen te doen. Mooie kledij, maar de prijzen zijn

Hollywood

Voetpad voor het Chinese Theatre

niet zo mooi...

We rijden door naar het Anaheim Hilton en Towers hotel. Vanuit mijn kamer heb ik zowaar een prachtig zicht op Disneyland, dat wij morgen zullen bezoeken. Ik was reeds enkele malen in de Efteling en Bobbejaanland, en verwacht dus dat Disneyland er zo ongeveer zal uitzien. Groot is mijn verbazing echter wanneer ik dit paradijs voor groot en klein binnentreed. Amaai, wat is dit, dit is een combinatie van vijf Eftelingen en alle pretparken in België samen. Groot, schitterend mooi, overweldigend, superlatieven te kort om dit paradijs te beschrijven. Zoiets heb ik in mijn hele leven nog nooit meegemaakt. Dat geloven ze thuis nooit als ik dit probeer te beschrijven. De dag vliegt dan ook voorbij, en het mooiste moet nog komen.

Als het donker is trekt een sprookjesachtig verlichte stoet door het attractiepark, en de dag wordt afgesloten met een reusachtig vuurwerk. Walt, je mag terecht fier zijn op je verwezenlijking !

Hollywood en Beverly Hills als afsluiter

De laatste dag van de reis is aangebroken. In plaats van een beetje doelloos rond te slenteren, besluiten we om ook tijdens deze laatste dag nog het onderste uit de kan te halen. We slagen erin om Karl Heinz en Henk nog overuren te laten doen en zij brengen ons nog langs enkele overbekende plaatsen : Hollywood met Walk of Fame en Chinese Theatre, Beverly Hills, Rodeo Drive, Olvera Street enz. Een mooie afsluiter van een drukke, maar onvergetelijke eerste ontdekkingsstocht door de United States of America, 'The Land of the Free'.